

СРЕДНО УЧИЛИЩЕ
ЗА ХУМАНИТАРНИ НАУКИ И ИЗКУСТВА
"КОНСТАНТИН ПРЕСЛАВСКИ" - ВАРНА

ПРОФИЛИ

Май, брой 4

2019/2020 г., гр. Варна

Денят на буквите

www.nsus.eu

24 май е един от най-светлите празници в българския празничен календар, на който честваме паметта и делото на светите братя Кирил и Методий. Първото отбелязване на знаменитата дата се е провело в Пловдив през 1851 г. по инициатива на Найден Геров. Редовното му национално честване започва от 1857 в Пловдив, Цариград, Шумен и Лом.

Превърнал се в любимо тържество на буквите, 24 май се чества и зад граница. Масовото му възприемане е свидетелство за жаждата на българина за просвета и наука.

За официален празник е обявен с решение на Деветото Народно събрание на 30 март 1990 г. Празникът се отбелязва в много държави по света: Русия, Украйна, Беларус, Северна Македония, Сърбия, Черна гора, Чехия, Словакия и др.

Дария и Стелла - X^Б клас

Празникът, на който се гордеем, че сме българи, най-светлият и най-хубавият ден, напомнящ ни за делото на братята Кирил и Методий, ни показва колко важно място заемат ние, българите, в европейската история.

Да си припомним как е започнало всичко...

Докато изпълнявал мисията си в Моравия, Константин-Кирил Философ се сблъскал с изискването на църквата богослужебните книги да са написани само на три езика - еврейски, гръцки и латински. Той не се примирил с това и доказал с неоспорими аргументи, че всички люде са равни пред Бога и всеки народ има право да чете Библията на свой собствен език. Азбуката била създадена, за да се завърнат хората към Първоизточника на живота, към самия Творец и Бог.

През 862 г. Кирил с помощта на брат си Методий създал азбука, която е въз основа на старобългарската реч. С нея целял да „се отворят очите на безкнижните и да разумеят Божието слово“. Години наред я защитавал от немското духовенство и благодарение на брилянтния си ум Константин Философ успял да направи старобългарския език четвърти официален език на библейската книжнина в средновековна Европа.

Моравия била родното място на славянската просвета, защото там братята изградили църква и училище, разпространявали славянската писменост, създали богослужение на славянски език. След смъртта на Методий България станала второто отечество на славянската просвета с усърдните грижи на царете Борис и Симеон и с труда на Кирило-Методиевите ученици – Климент, Наум и Ангеларий. Те създали богатата книжнина, написана на глаголица и кирилица.

Азбуката е приета и от другите славянски народи, които започват да пишат на нея. Използва се дори в Монголия.

Делото на Кирил и Методий има огромно национално значение и е с общославянски характер, едно от най-значимите събития в историята на славянската култура и на цялата славянска общност. Благодарение на него ние ставаме равни на другите европейски народи. То завинаги остава записано в европейската история.

Яница Николова - X^Б клас

Алеята на Възраждането е сърцето на Морската градина във Варна. Идеята централната алея в парка, която свързва Мостчето на желанията и Пантеона, да се превърне в място на националната памет възниква спонтанно. На 24 май 1907 г. група бивши ученици от варненската Мъжка гимназия решават да учредяват нарочен комитет, наречен “Българско Възраждане”, който да организира изграждането на Алея на Възраждането в градския Приморски парк, за да се подклажда патриотизма на бъдещите поколения. В преамбюла на учредителния протокол на сдружението родолюбивите варненци споделят: “Тук, в тоя омаен кът на нашето отечество, на брега на Морската градина, инициаторите намислиха да дадат среща на нашите велики народни дейци, да ги наредят един до друг, примирени от временните си различия, да ги поставят да си шепнат във вечен покой всред благоуханието на розите и тихия лъх на морския зефир и всред гръмливия рев на страховитата морска стихия...”. В устава на комитета са посочени членовете на настоятелството: председател е Харалан Николов, секретар - Атанас Несторов, касиер - М. Г. Костов, членове са д-р Ючормански и инж. Георги Бърнев.

Под председателството на митрополит Симеон настоятелството на комитет „Българско Възраждане“ определя духовните, политическите и културните деятели, на които да се издигнат паметници. Решено е и да се издигне един паметник на науката и един – на свободата, които да украсяват двата края на алеята. Всяка година на 27 юли, денят на освобождението на Варна от османска власт, трябва да бъде откриван по един паметник от утвърдения списък. С решение на Общински съвет – Варна от 1910 г. са предоставени на разположение на комитета онези места в Приморската градина, на които следва да се поставят паметниците. Проектирането на алеята е изпълнено от инж. Георги Бърнев, член на комитет „Българско Възраждане“.

Изграждането и откриването на първите два паметника – на Христо Ботев и на Васил Левски – е финансирано и организирано изцяло от комитета. Но инициативни варненци приемат идеята за общоградско дело. В периода 1909 – 1911 г. Варненското археологично дружество публикува на страниците на варненския печат десетки статии за делото на Ботев и Левски, които разкриват мотивите първите паметници да са посветени на тях. Варненските общинари съдействат за изработването и на двата бюста да бъде нает известният скулптор Жеко Спиридонов. Паметниците са открити тържествено на 27 юли в две поредни години – 1911 г. и 1912 г.

От тогава до днес, независимо от тежките национални кризи и политически обрати, варненската управа и варненската общественост издигат на Алеята на Възраждането общо 12 паметника, посветени на български будители, революционери и творци. През 2001 г. по инициатива на арменската общност в града е открит паметникът на Пейо Яворов, изработен от Киро Янев, виден варненски скулптор, художник и учител по изобразително изкуство в СУ за ХНИ „Константин Преславски“ – Варна.

Вероника Василева: „Делото на комитет „Българско Възраждане“ ни оставя послание – да тачим националните си герои и да следваме примера им в ежедневието си. Учредителите на комитета сами издействаха разрешение от варненската община и Министерството на народното просвещение за проектиране на Алеята и поставяне на паметниците, ангажирали обществеността с организацията за откриването на първите паметници и така вдъхновили поколения варненци да продължат делото им, да опазят на българската памет.“.

Ани Григорова: „Алеята на Възраждането е любимо място на всеки варненец. Тя носи част от българската история и дух.“.

Зорница Иванова: „Тук от съвсем малки сме започнали да учим българска история, запознали сме се с ликовете на българските национални герои и будители. Сега, вече пораснали, винаги можем да поседнем и да си припомним епизоди от славното ни минало, да помислим за бъдещето си.“.

Веселинка Недялкова: „Алеята на Възраждането ми напомня за дългия път, който е изминал българският народ, за да заслужи своята свобода и слава. За мен тя е символ на българската култура и духа на града ни.“.

Петър Петров е роден на 6 декември 1978 г. в град Враца. Завършил е специалностите предучилищна и начална педагогика и връзки с обществеността в Софийския университет "Свети Климент Охридски". Изучавал е магистратура по публична реч в НАТФИЗ "Кръстьо Сарафов". Бил е телевизионен водещ, новинар, редактор и репортер в различни електронни и печатни медии. Автор е на стихосбирките "Пин код: Лукчета" (2004), "Без упойка" (2013), "Твърде лично" (2015), "Вдъх" (2017), "Сърцебиене" (2017), "По теб" (2018), "Помни ми думата" (2018), "Свидно" (2018), "Ще ти го кажа на ухо" (2019), "Кръвопреливане" (2019), "Невменяем" (2020). Носител е на националната награда за поетичен дебют "Южна пролет" (2004). Създава авторски песни.

www.litclub.bg

1. Господин Петров, работили сте като журналист, редактор, водещ на новини и дори сте били вокал на рок група. Коя от тези професии е най-специална за Вас?

Всеки човек изразява себе си по възможно най-откровен и споделим начин. Привилегия е да се занимавам с журналистика, музика, писане, защото така имам шанс за общуване с различни хора през годините. Поезията е по-интимно и съкровено вписване в дните, вливане в секундните, влюбчивост към най-неочаквани детайли, ситуации, думи, опитомяване на болката и страха от неизвестното, благодарение на метафора, красиво душевно зетресение понякога. Журналистиката ме изкуши да търся причините, значението и смисъла на събитията, да наблюдавам поведението на хората, да вниквам в делничното по-дълбоко. Музиката е откъсване от гравитацията. Не популяризирам особено авторските си песни, които си правя от години с няколко акорда на китарата, защото не ми е достигал още малко ентузиазъм. Друго отдаване е. Изисква се различна концентрация, възможност за прилични записи с добро качество, което е важно, за да достигнеш до сърцата на хората, които във времето на лавината от образи и виртуални провокации са преситени. Иначе преди около двацет години бях вокал на една

рок група, която имаше готови парчета. Търсеха си нов фронтмен, явих се на нещо като прослушване в репетиционната им, одобриха ме. Имахме готов албум, но така и не се стигна до издаването му. Рок с интересно смесване на фолклорни елементи. Бяха трудни времена за българската музика. Имам хубави спомени от наши участия в няколко клуба. Помня и как подгряхвахме Васко Кръпката и неговата банда няколко пъти.

2. Какво Ви провокира да се занимавате с поезия?

Започнах да пиша стихове още на 14 години, но бяха доста наивни опити. Покъсно като студент се включих в екипа на едно чудесно младежко списание. Правехме различни пърформънси, четения на необичайни места. Тогаваше заразих истински от писането, от онова усещане за търсенето на точната дума, която да срещне друга дума и през възбуда на сетивата да се породи искрен стих, скулптура от думи, която да пази паметта за мига.

3. Кой от любимите Ви поети ще ни препоръчате да прочетем, за да се докоснем до Вашето светоусещане?

Любими поети са ми Фернандо Песоа, Уолт Уитман, Константин Павлов, Тадуеш Ружевич, Том Хенън, Херман де Конинк, Вислава Шимборска, Ева Липска. Елин Рахнев е от най-романтичните автори, които също препоръчвам.

4. Може ли поезията да разказва истории?

Да, поезията може да разказва, но времетраенето и времеусещанията са други. Имам доста стихотворни истории, които можете да откриете в книгите ми, в публикациите ми в инстаграм и във фейсбук страницата ми.

5. Какви са ограниченията за пишещите днес?

Ще ви разкажа една история. Преди време живеех в един малък таван до Докторската градина. Веднъж наблюдавах камериерката в хотела отсреща как оправяше завесите на стая, как почистваше. Замислих се за рутината, за съвсем незабележимите понякога хора, за техните преживявания. Така написах "Вдъх", "По теб", "Остатъците от нощта". Поезията не признава граници:

Виждам я.
 Камериерката
 в хотела отсреща.
 Подрежда.
 Сгъва.
 Забърсва праха.
 Оправя завесите.
 Всяка сутрин е така.
 Всяка сутрин.
 Всяка.
 Познава остатъците
 от нощта на всеки.
 Но никой не познава
 остатъците от нощта ѝ.
 Никой не я пита какво е
 да помниш остатъците
 от нощта на някого.
 И никой да не помни
 остатъците от нощта ти.
 Никой.
 Всяка сутрин е така.
 Всяка сутрин.
 Всяка.

Не толкова ограничения имат пишещите днес, а по-скоро им е трудно да привлекат вниманието към творчеството си. По навик съвременният човек скролва, всичко му преминава пред очите за стотни. Дистанционното на телевизора също помага да си разсеян. Разпадат се бързо и отношенията помежду ни точ-

но заради това истеризиране на душите ни, заради тези ускорения, които сетивата едва успокояват. Живеем с две тела - реално и виртуално. Там е изпитанието за теб и мен, за него, нея. Отегчаваме се със същата бързина, с която и изпадаме в еуфория. Това ще бъде за домашно на всяко бъдещо поколение. Как да огроим душите си, да възпитаваме чувствата си, да отключим сетивността си, така че да съхраним поне човеколюбието си, любопитството си към другите. Да не стане така, че един ден вместо да имаме нужда от викални (както казва изумителният философ Емил Мишел Чоран), в които да се накрещим хубаво по един-два пъти на ден, да имаме спешна нужда от целувални (сега ми хрумна тази дума) или кабинки за прегръщане в резултат на това удобно виртуалничене, на което посвещаваме голяма част от денонощията си. Отвикването от допира, от мириса, от спонтанните ни и честни паузи в разговорите ни очи в очи, отвикването от сваяна, от колебанията ни, от искреността. Това ще превърне утрешния човек в сръчен и самотен, самонадеян и опиянен от егоцентризмите си виртуален манипулатор. Дано изкуството и образованието тушират високомерието на арогантността и нахалството на бездарието.

6. Какво бихте посъветвали младите, които искат да станат поети?

Какво ще посъветвам младите пишещи ли? Да прочетат като начало "Писма до един млад поет" на Рилке. И по няколко стихотворения от авторите, които споделих с вас, че са от любимите ми. Четенето подарява вкус, превъзпитаваше демоните у всеки, влюбва те в сюжети. Нужно е търпение и смирение, за да пропишеш, да се осмелиш да споделиш с човечеството дори и само едно свое стихотворение. И умната! И честната! Тънка е границата до изпадане в досадна графоманищина. Не всичко, което оставя един поет след себе си е шедьовър, но поне да е жилава интуицията им към думите, да са самокритични. Да са самоиронични и романтични чак до цинизъм.

ПРОФИЛИ

Май, 2019 г.

Издава СУ за ХНИ "Константин Преславски" - Варна

Как са се появили буквите?

Първите утринни лъчи бързо успяха да озарят красивите пролетни дървета. Те се бяха пременили с най-хубавите си разцветени корони. Нежният им аромат, идващ от белите и бледорозови цветчета, опияняваше всякого. Птичките сякаш усещаха празничното настроение и весело пееха наоколо.

- Мамо! Мамо! Как се пише „четит“? - попита Софи, надписвайки поздравителните картички за 24 май.

- Пише се „ч-е-ч-и-т“, мила, - нежно отвърна майка ѝ. - Тук си написала „осемивка“ вместо „десемивка“.

- О! Благодаря ти, мамо! - засмано каза Софи. - Мамо?

- Да, мила?

- Защо са толкова важни буквите и тези правописе? Кой изобрети ги е създали? - любопитно попита момиченцето, като въперчи очички в майка си.

- Защото, мила, буквите творят словото. А словото изгражда културата ни. Създавателите ни са двама - братята Кирил и Методий. Тях почитаме на този свят празник, защото славянската азбука и използват около 300 милиона души по света.

- Разкажи ми повече за тези невероятни хора, мамо! - помоли Софи.

- Те са родени в град Солун. Произхождат от българо-славянски род. Именно това загатва за духовната им принадлежност към нас - българите. Двамата братя имат високо византийско образование, познават добре славянския език. През 60-те години на IX век Кирил и Методий създават глаголическата азбука, която през 886 г. е приета в България.

- Това отдавна ли е било? - учудено попита детето.

- Много, много отдавна, съвсем - отвърна майката.

- И как се е запазила до днес? - светнаха от любопитство очичките на Софи.

- Чрез нуждата от култура и традиции, които биха били невъзможни без словото. А именно то е това, което ни гради като личности с възможност за духовно израстване. Весело е да съхраним български език, за да се запазим като нация и единен народ, който да пребъде през времето!

Ивета и Стелиана Георгиеви - VII^B клас

www.puvite7.bg

www.katicki.bg

За втора поредна година училищният вестник "Профили" към Средно училище за хуманитарни науки и изкуства „Константин Преславски“ получава призово отличие. Изданието спечели първо място в раздел „Ученически издания. Вестници в електронен вариант“ от Националния журналистически конкурс за ученици „Гео Милев“, организиран от Община Стара Загора, Центъра за подкрепа за личностно развитие и къщата музей "Гео Милев".

Ученическият екип на вестника, съставен от Вероника Окова, Дария Великова, Джулия Неделчева, Калия Окова, Мира Георгиева, Петър Цветков, Стелла-Георгина Калчева, Теодора Рангелова и Яница Николова, и ръководителите – Радостина Иванова и Дарена Маринова, изказват своята благодарност на всички учители и ученици, съдействали през годините за списването на училищния вестник.

Ние творим светове

Май

Любовта е в май. Родена съм през май. Най-хубавият месец. Дърветата цъфтят, ухае на цветя, чува се детска глъч. Всички са във възторг, освен Ася - сестра ми. Близначки сме и откакто сме се появили на света, мрази месеца повече от всичко. Тя е затворен човек. Не е общителна. Има един приятел - котката ни. Тъжно ми е. Вземам я с мен, с моите приятели, но тя не ги понася. Предпочита мрачната стая вкъщи вместо майските лъчи навън. Мен те ме правят щастлива, като гаят лицето ми и бавно го карат да гори. За мен май е живот, а за Ася тъжен спомен от нещо.

Тъгата е в май. Родена съм през май. Най-ужасният месец. Всички дървета започват да цъфтят и се носи толкова сладникав аромат, че е възможно да те убие. Навсякъде децата крещат, сякаш са обладани, а птиците допълват тази какофония с тъй наречените си „песни“. За мен този месец е мъчение, но не и за Мия - сестра ми. Близначки сме и откакто сме се появили, тя винаги е весела, усмихната и обича този месец повече от всичко. Тя е много социална и има толкова приятели, че чак не ѝ стига време да обърне внимание на всички. И все ме мъкне с нейните приятелки, които не мога да понасям. Тя винаги е предпочитала да си прекарва времето навън, вместо да си седи на спокойствие вкъщи и да прави нещо полезно. Не мога да разбера как може да сме близначки, но да сме толкова различни. За нея май е живот, а за мен един тъжен спомен.

Любомира Димова и Милена Славова - VIII^B клас

Пътят към успеха

Хората по света са създадени по един и същи начин. Раждат се, имат своето детство, попадат в своята среда, без да правят личен избор за това. Но всъщност всеки човек е различен. Всеки притежава добри и лоши качества, силни и слаби страни и това го прави уникален и неповторим. Всеки се опитва да мине по пътя си, като сбъдва мечтите си и не отстъпва от принципите си.

Скоро се замислих защо хората искат да бъдат успешни и каква всъщност е цената на успеха. Трудно е да се даде точно определение, защото всеки човек го разбира по различен начин. За някого успехът е да помага на другите, да умее да общува, да има печеливш бизнес, а Уорън Бъфет го определя като способността на човек да каже „Не!“ на възможно най-много неща.

Никой не притежава успеха - за него се плаща с късни вечери, ранни сутрини и здрава работа. И докато някои хора мечтаят за успеха, то други стават всяка сутрин и работят за него. Например американският предприемач и бизнесмен Джак Дорси, съзателят на социалната мрежа Twitter, винаги става рано и отделя поне 30 минути, за да тича. А милиардерът Джак Бесос тренира на пътеката в 6 сутринта, преди да започне работа. Безспорно тренировките имат положителен ефект върху организма, помагат ни да бъдем по-внимателни и енергични през деня, намаляват и влиянието на стреса върху тялото ни, но повечето хора не спортуват, оправдавайки се с липса на време. Ако си изморен, се научи да почиваш, а не да се отказваш. Защото, докато не се срещнеш с трудностите, няма как да разбереш колко е голяма собствената ти сила. Ако разбереш кои са преградите и границите, можеш да ги използваш правилно и да се окажат движещата сила.

Нито един велик човек не е започнал да върви от върха, а първо е опознал билото на планината. Според Христофор Колумб: „Никога няма да прекосиш океана, ако нямаш куража да се откъснеш от брега“. Затова имаш два варианта - да го направиш сега или да съжаляваш после. Все пак ти пишеш книгата, в която си главен герой - гледай да си заслужава! Надявам се да си казваш: „Ще бъде трудно, но ще успея!“, а не „Нямам време за това!“, защото това е една от най-големите лъжи, които изричаме.

По пътя към успеха снегорини няма. Истината е, че всички имаме умения, таланти, отличителни белези, които ни правят успешни. Имаш един живот, направи нещо! Защото не боли от това, че сме направили грешка, боли от това, че не сме направили нещо по въпроса. Ако не скочиш, ако не рискуваш, ако не излезеш от зоната си на комфорт, никога няма да разбереш дали ще си успешен. Както е казал Мартин Лутър Кинг: „Ако не можеш да летиш, бягай. Ако не можеш да бягаш - върви. Ако не можеш да вървиш - пълзи. Но каквото и да става, продължавай да се движииш напред!“ – пътят към успеха е труден, но щом някой го е минал, можеш и ти.

www.sobstvenik.com

www.training-center.bg

Мира Георгиева - X^B клас

Седемте разлики от брой 3

Илюстрации: Петър Цветков - X^и клас

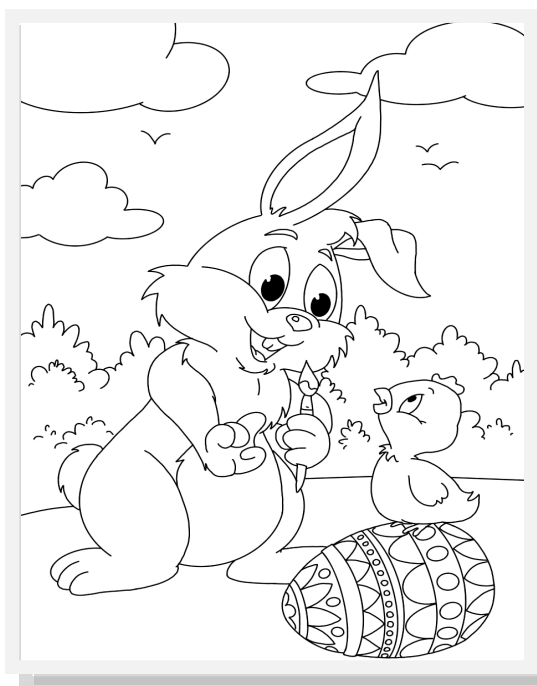
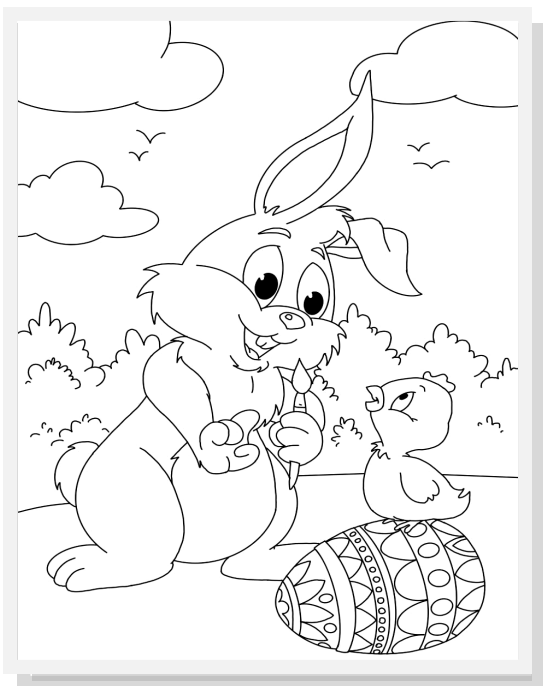
Отговорите на главоблъсканицата от брой 3

Наименованията на двадесетте стари имена на някои български градове, разположени хоризонтално, вертикално и по диагонал, в прав и в обратен ред: Абритус, Анхиало, Аполония, Астика, Берое, Бонония, Василико, Дуросториум, Кабиле, Мелта, Месемврия, Монтанезиум, Нове, Одесос, Пуллудева, Пауталия, Сексагинта Приста, Сердика, Скаптопара, Сторгозия.

Ф	Н	А	Р	А	П	О	Т	П	А	К	С	Г	Б	Л	Д	Е	О	Г
Й	А	С	Ф	Б	Г	Р	Я	Л	Е	О	В	Е	А	У	Е	Л	А	Е
А	М	Т	Я	Р	Н	К	Х	У	М	Е	Р	М	Р	З	О	И	Н	Б
Б	О	И	Н	И	Е	В	Я	И	Н	О	Н	О	Б	Д	В	Б	Е	З
Ж	Н	К	Б	Т	О	Б	Д	Д	Е	Х	С	Б	О	К	И	А	О	Ъ
Б	Т	А	С	У	П	З	И	Н	С	Т	Я	Ф	Х	Ю	Е	К	У	Ъ
И	А	Ъ	В	С	О	С	Е	Д	О	Я	И	М	И	Й	А	Л	А	Я
Ц	Н	М	А	Е	Е	Д	Х	Р	Л	И	Р	Г	А	Б	Н	З	П	И
У	Е	П	С	К	Д	Н	И	М	С	Л	В	С	И	Ъ	Х	С	О	З
Ж	З	Й	И	Я	П	У	О	Ц	Б	А	М	Л	К	Й	И	О	Л	О
Я	И	Ъ	Л	П	М	Ъ	П	Й	Ъ	Т	Е	П	Б	Ю	А	У	О	Г
Ю	У	М	И	Й	Г	Е	Х	Л	М	У	С	Х	А	И	Л	А	Н	Р
О	М	С	К	А	Ю	З	Л	А	У	А	Е	Ф	Е	В	О	Н	И	О
А	Ъ	А	О	М	Я	Ъ	Г	Т	Х	П	М	Я	Б	И	О	Ф	Я	Т
З	Р	Ъ	А	Т	С	И	Р	П	А	Т	Н	И	Г	А	С	К	Е	С

Съставител: Теодора Рангелова - X^в клас

Открийте седемте разлики

Илюстрации: Петър Цветков - X^И клас

Главоблъсканица

Открийте 17-те имена на български художници, които са разположени хоризонтално, вертикално и по диагонал, в прав и в обратен ред: Ангел Ботев, Бенчо Обрешков, Борис Ангелушев, Васил Докев, Васил Стоилов, Владимир Димитров, Георги Велчев, Емил Абаджиев, Жечко Попов, Жорж Папазов, Златьо Бояджиев, Иван Енчев, Иван Мърквичка, Лазар Донков, Никола Петров, Райко Алексиев, Тома Вишанов.

Р	Я	Ш	Т	О	В	Е	Ш	У	Л	Е	Г	Н	А	С	И	Р	О	Б
В	Д	В	Г	Р	А	Й	К	О	А	Л	Е	К	С	И	Е	В	В	Е
Е	Й	А	Е	Н	С	В	В	О	Р	Т	Е	П	А	Л	О	К	И	Н
И	Т	С	О	Ш	И	Д	О	А	Н	Г	Е	Л	Б	О	Т	Е	В	Ч
Ж	О	А	Р	И	Л	Ъ	З	К	С	О	И	А	Д	Ф	Я	И	А	О
Д	М	Ж	Г	В	С	В	А	Ъ	Н	И	З	Е	Ъ	Ч	Н	Т	Н	О
Я	А	Е	И	А	Т	Т	П	И	Т	Д	Л	Н	Л	В	С	А	М	Б
О	В	Ч	В	Н	О	Е	А	Н	Г	У	Р	Д	У	Т	А	Л	Ъ	Р
Б	И	К	Е	Е	И	В	П	Х	Ц	Г	К	А	О	Ф	К	З	Р	Е
О	Ш	О	Л	Н	Л	А	Ж	О	В	И	П	О	З	К	Й	Ш	К	Ш
Ъ	А	П	Ч	Ч	О	Л	Р	Г	Л	А	Т	Е	В	А	Е	О	В	К
Т	Н	О	Е	Е	В	И	О	Х	С	Я	З	О	А	Д	Л	В	И	О
А	О	П	В	В	Е	И	Ж	Д	А	Б	А	Л	И	М	Е	С	Ч	В
Л	В	О	Р	Т	И	М	И	Д	Р	И	М	И	Д	А	Л	В	К	А
З	И	В	А	Д	В	Я	Н	В	Е	Т	О	Б	Л	Е	Г	Н	А	Д

Съставител: Теодора Рангелова - X^Б клас

Редактори на броя: Радостина Иванова, Дарена Маринова, Катерина Раличкова, Вероника Окова, Дария Великова, Джулия Неделчева, Йоана Мирчева, Калия Окова, Мира Георгиева, Петър Цветков, Стелла-Георгина Калчева, Теодора Рангелова, Яница Николова

